

סיפור השבוע

גמורה קולו הדהד בין הכתלים, חד וברור. "ברכו את השם המבורך". סירקיס הגבאי והרב יוחאי, היו סבורים שיש לו יורצאייט, של אבא, אולי של אשתו. הם העדיפו לא לשאול - גם החזן עמרם בלולו העדיף לקפל את טליתו בזריזות, ולא לחפור ולחקור מן הנעשה בעולמו הרוחני של יהודי כבן 90, אשר צינן את סביבתו הרבה מתחת לאפס של צלזיוס. הקדיש נאמר גם למחרת, שבו, שבועיים, חודש, חודש וחצי. "אם תרצו או לא, זה כבר מעבר ליארצייט, קרה פה אסון", ליחששו ביניהם הגבאי והרב. השניים ביקשו מן החזן שלהם שינסה לפרוט על מיתרי ליבו של הישיש. "בכל זאת יהודי בודד... אומר קדיש...". ערב חג הפסח, אחרי שהרב יוחאי סיים את מסכת פסחים, ניגש בלולו החזן למיינברוד, הניח לפניו שלוש מצות שמורות אמר "חג שמח" ושאל "כבודו אומר קדיש, כבר כמעט חודשיים... אולי נוכל לעזור". מיינברוד אחז את המצות בידו הימנית הפטיר "תודה" צוננת. המתפללים מיהרו לעזוב את בית הכנסת איש איש לחמצו ולביעורו. "אדון מיינברוד מעולם לא הטרדנו אותך, ואנחנו מכבדים את רצונך לשמור על פרטיותך, אבל ברור לך שיהודי חייב לגלות ענין ביהודי זולתו, אם נדמה לו שהוא קצת בצער... אנחנו לב אחד, לא? ופניך די עצובות..." ניסה החזן לתרץ את פשר התעניינותו. הם נותרו שניהם בלובי הכניסה. שתי צפורי דרוור צייצו על אדן החלון. להק דבורים נחת בזימזום חרישי על פרחי הוורוד של שיח הרדוף. מיינברוד שתק, עצם עיניו ושקע לתוך עצמו. לפתע פקח עיניו והחל לדבר "שאלת על מי אני אומר קדיש?". "נכון". "כבוד החזן, כפי שהבנת אינני מרבה במילים, וגם עכשיו, אספר לך בקיצור נמרץ, כי לבי אומר לי שליבך טהור... התחנתני בגיל מאוחר. כשהייתי בן 50 נולד בני הבכור, והיחיד. לצערי במקום להיות יהודי טוב, הוא פזל לרחוב. כיום הוא בן 35, והקשר היחיד שיש לנו, נובע מהרצון שלו שאמות מהר כדי לקבל ירושה טובה. ניסיתי לקרבו, לדובבו, להאיר את עיניו שיש דין ויש דיין. אבל הכל לשווא, הוא בשלו. לפני כחודשיים הוא בא לבקרני לראשונה בבית האבות, היתה בינינו שיחה קשה. קשה מאד. בכיתי ואמרתי לו שנכשלת בחינוכו, ואני משלם על כך מחיר כבד. ואתה יודע מה השיב לי 'התכשיט'? הנה המילים שלו, אחרי שתעזוב את העולם לא אגיד עליך קדיש...". מיינברוד הניח ראשו על השולחן ומירר בבכי. "אתה שואל אותי על מי אני אומר קדיש... על עצמי אני אומר קדיש!!! ביקשתי מהקב"ה שירחם עלי ויאסוף את הקדישים שלי, כל עוד אני חי, ויניחם במחסן שלו. אחרי שאפטר, שיוציאם משם וישתמש בהם לעילוי נשמת... אם בני יחיד לא יגיד עלי, לפחות אדאג לעצמי". החזן עמרם בלולו היה המום אך ניסה לנחם את הישיש השבור, אלא שלא מצא מילים. הוא ליווה אותו בשקט עד הכניסה לבית האבות "שיבה טובה" ובטרם נפרדו אמר לו מיינברוד: "ידידי החזן, הבט בשלט 'שיבה טובה', השיבה שלי לא טובה, אבל אני לא פחות אשם מהבן שלי. אין לי ספק בכך, מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, כנראה לא טרחתי מספיק...". החזן בלולו חזר כל הדרך הביתה ועשה חשבון נפש. "בן אדם אומר קדיש על עצמו..."

...והשמים כמעט נפלו עליו. פרי קטן מאחורי הסיפור : יהודי חשוב ותמים בקהילה שלנו, קנה מפטיר בש"ק "אמור", וביקש מהרב שיאמר אשכבה. "למי?". "לכל הנפטרים שאין מי שיאמר עליהם קדיש" ענה הלה, ואחר - כך ציין שני שמות נוספים של אב ובנו שהלכו לא מכבר לבית עולמם בנסיבות טרגיות. אחר כך הוזמן הציבור ל"קידוש". כשחקרתי השיבני הלה: "חלמתי על השניים השבוע, שהיו אנשים רחוקים מתורה ומצוות, והם אמרו לי בזו הלשון 'אין לנו מיטה, אין לנו מזון'. המשפט הזה חזר על עצמו מספר פעמים. חשבתי לעצמי - ואינני פותר חלומות - שמי שאין לו מיטה ומזון, אז גם אין לו מנוחה. אז מה זו מנוחת הנפש? קדיש ומפטיר. וזה מה שעשיתי". באותה נשימה הציע היהודי החביב הזה "ש גמ"ח למוצצים, לכלי עבודה, לעריסות, אולי תפתחו גמ"ח לקדישים?". והמונולוג הזה משתלב כל כך יפה עם הסיפור שקיבלתם זה עתה. באדיבות המחבר - הרב קובי לי הי"ו

ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166

מי בכלל נתן עיניו וליבו לישיש הכפוף והצנום שישב במערב בית הכנסת? מי הכירו? מי התעניין בו? מתי מעט אם בכלל. האמת היא, שאין מקום לבוא בטענות ובטרוניות לגבאי המסור גמליאל סירקיס, ואפילו לא לרב בית הכנסת יוחאי אהרונוב. הם ניסו לא מעט פעמים להתעניין בו, לשאול את הוא זקוק לעזרה, אך הלה במבט צונן ובמיעוט מילים הבהיר להם שיניחו לו לנפשו. הוא מסתדר לבד, "ותודה שאתם מתעניינים". הוא הגיע לבית הכנסת השכונתי לפני כמחצית השנה, לאחר שהשתכן כבוד בבית האבות המפורסם "שיבה טובה" ששכן וטבל בירק, במרכזו של גן טרופי בעל ארומה של יוקרה, 200 מטר דרומית לביהכ"ס. "שיבה טובה" לא היה עוד בית אבות, אלא באמת פלטפורמה איכותית לאנשים מבוגרים שהתפרנסו לא רע, בלשון המעטה, ובאו להחליף כוח באתר ירוק, נעים, שמילא את חייהם בתוכן רוחני ובגשמיות מן המעלה הראשונה. ובאו נסכם שלא כל זקן במקומותינו יכול היה להרשות לעצמי סטייל מן הסוג הזה. כשאלמלך מיינברוד נכנס נשען על מקלו לראשונה לבית הכנסת, כמעט ולא חשו בו. היתה באיש הזה מין סוג של ענווה, שפלות, שהשתלבו יחד עם קומתו השפופה, המגובנת משהו. ולאחר שהתיישב בספסל הכי מערבי, הוא כאילו נבלע שם ואיננו עוד. החזן הוותיק עמרם בלולו, הבחין בו רק אחרי חודש. "תאמין לי גמליאל, בקושי רואים אותו. הוא כמו זכוכית שקופה. אתה אולי יודע מאין הוא הגיע!" שאל החזן את הגבאי. "עד כמה שהבנתי ממנו, הוא מתגורר ב'שיבה טובה', אבל זה הפרט היחיד שהוא היה מוכן לנדב לנו" הפטיר הגבאי. "ומה שמו?" הסתקרן בלולו, ותקע עיניו בשמי התכלת ההולכים ומתבהרים. "אלימלך מיינברוד. זה עוד פרט נוסף שידוע לנו, אבל מכאן ואילך, אין לי מושג קלוש עליו. מה שחשוב שהוא מעבה את המנין של תפילת שבע בבוקר, דיינו". סיכם סירקיס הגבאי. בלולו החזן היה טיפוס סקרני ביותר. 30 שנים שהוא מתגורר בשכונה, ואם ניתן לפרגן לו, הוא היה מראשוני מתיישביה, שהרי את דירתו רכש מיד לאחר שנורתה אבן הפינה לבנין השני, ולאחר ששלד בית הכנסת כבר היה כמעט גמור. אם תרצו, בלולו הכיר כל מתפלל ישר והפוך, כולל החדשים, וראוי לציין שהיו לו כמה ידידים טובים גם בבית האבות "שיבה טובה", שחלקם כבר לא גרים שם, מטעמים הקשורים בסיום תפקידם עלי אדמות. אחרי תפילת ערבית, נשא עמרם בלולו רגליו למשרדו של מר איציק שיבולי, מנהל בית האבות. הם ידידים טובים. שיבולי נהג להסתובב בין החדרים והמסדרונות ולהתעניין במצב-רוחם של הדיירים הוותיקים. "תגיד לי איציק, אולי אתה מכיר את אלימלך מיינברוד?". "בהחלט. הגיע לכאן לפני כחצי שנה טיפוס שקט, שוקל כמו אוויר, ולא מורגש לסביבה" השיב המנהל. "יצא לך להכיר מישהו מבני משפחתו, בנים בנות?" שיבולי השתתק, ומבט מהורהר ותפוש שרעפים בקע מעיניו, "אתה שואל יפה... לא, אינני מכיר שום בן משפחה. הוא הגיע לכאן עצמאית. ירד ממונית עם תיק ג'ימס בונד, חתם על חוזה. כששאלתי על בנים בנות... מילמל משהו. וחזר ואמר: 'אני משלם, אני אפוטרופוס על עצמי'. וזהו כך נגמרה העיסקה. יש לנו הוראת קבע שלו, ותוכנית חיסכון שמנה בבנק על שמו, שמשמשת כבטחונות. אבל חוץ מזה, נייט". "ויש לו חברים?" המשך לחקור החזן. שיבולי לחץ על זמזם, ואם הבית הנמרצת מרגליה מינץ השיבה לשאלתו. "חברים למיינברוד? לא ראיתי מעולם שניהל שיחה עם מישהו כאן. בבוקר הוא משכים לבית הכנסת. נשאר שם עד הצהריים, נח קצת... חוזר לשם מנחה ותפילת ערבית... לא יותר מזה. לא משתתף בהרצאות, לא בחוגים... חי בבועה של עצמו". למחרת - אחרי שחרית - ניסה החזן להתקרב למיינברוד, חיך לעברו ואמר "בוקר טוב". "בוקר טוב", השיב האיש, והמשיך לקרוא תהילים. "מה שלומך?". "ברוך השם, תודה", ענה הישיש בקול צונן, ששידר משב רוח קפוא אך ברור, כאומר לו "תניח לי". בלולו נמלט מן המקום בהחלטה שלא להטרידו יותר. הוא תלה עיניו בשמיים ולחש "האיש הזה מפחיד...". אחרי חודשיים. לפני "עלינו לשבח", הזדקק לאיטו מיינברוד והחל לומר קדיש. "יתגדל... ויתקדש..." עד לאותו בוקר, בקושי הכירו המתפללים את קולו, הפעם בהפתעה

לפרסום, לחקדשה, ניתן לשלוח לפקס: 077-2182992 או לטלפון: 03-6182992-03 הארות והערות יתקבלו בברכה...

ל"נ יוסף בן רבקה, רבקה בת אולנה זימבל שתח"י, נח בן טראקו, יספיה בת מסעודה, יהושוע בן עזיה, רחל בת פללה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל

ניתן לתרום ל"חסדי יגון" בכרטיס אשראי בקו חישוועות 03-6182992 ובבנק חדואר חשב' 3640582

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעת...!

מזה תקופה סבלתי מפחדים וחרדות, לא בכדי אומרים שיסורי הנפש יותר קשים מיסורי הגוף...הדבר משבש את סדר החיים, בצר לי פניתי ל"חסדי ינון" ובקשתי שיעשו לי "פדיון נפש" לבריאות, לרפ"ש. וקיבלתי על עצמי שאם אני יוצאת מזה, אני מתקשרת לפרסם את הישועה. וכך היה. מאז שעשו לי את הפדיון אני מרגישה נפלא. תודה לה' על חסדיו הרבים, כל רגע ורגע...

ח. מהמרכז

היתי חולה בברונכיטי חזקה מאד, הרגשתי את הראות בחוץ מרוב שיעול. באותו לילה חלמתי שמישהי לבושה בשחור שאני לא מכירה הופיעה אצלי בחלום, ורצתה להכנס לבית שלי, אמרתי לה שתלך וסגרת לי את הדלת. על הבקר קמתי וחיגתי ל"חסדי ינון" שיעשו לי "פדיון נפש", המצב הבריאותי שלי בתוספת החלום הדאיגו אותי. מאז הפדיון, אני מרגישה הרבה יותר טוב, זה עזר לי מאד, האישה בשחור מהחלום נעלמה...ואני נשארתי בריאה ברוך השם!...תודה!
בעילום שם

בעלי אברך, ואני מפרנסת יחידה, יום אחד הודיעו לי שמורידים לי שעות עבודה שהיו מגיעות לי. הידיעה נפלה עלי כרעם ביום בהיר, לא היה גם עם מי לדבר בענין. לא היה לי לא יום ולא לילה. החלטתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", ושהשם יעזור בע"ה. ולמחרת הפדיון, בסיעתא דשמיא החזירו לי את כל השעות...היתי בהלם...תודה לבורא עולם, מה רבו מעשיך ה'...

בעילום שם

הבן שלי ניגש לבחינות לישיבה קטנה, אחרי שקיבל תשובה שלילית מישיבה אחת, ובישיבה אחרת לא הצליח בבחינה. הוא היה שפוף, אבד את הבטחון, והיה פסימי. הזמנתי לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" לפני בחינה נוספת בישיבה שהיתה דוקא בעדיפות ראשונה, ונחשבת לישיבה מצוינת. ובסיעתא דשמיא, ברוך השם הבחינה היתה מצוינת, התפעלו מהילד, ותוך שעה הודיעו לנו שהתקבל. ישתבח שמו לעד...ראינו בחוש, שכל מה שהקדוש ברוך הוא עושה, עושה לטובה. אם הוא היה מתקבל לישיבה הראשונה או השניה, היינו מפספסים את הישיבה היותר טובה. השם הוא מנהל את הכל, ואנחנו בידים שלו... תודה אבא!

בעילום שם

כל אחד יודע כמה קשה להתנהל מול הועדות של הבטוח לאומי. אז לפני שבעלי ניגש לוועדה, הזמנו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" כדי שהועדה תעבור בהצלחה בע"ה. והיום אני מתקשרת לבשר, שקיבלנו תשובה שעבר את הועדה בהצלחה וקיבל את האחוזים המגיעים לו...תודה לבורא עולם, שהוא מנהל את הכל והכל שלו... ותודה לשליחיו הטובים...

בעילום שם

אמץ משפחה נזקקת תרום לח"ג לחם, חלב, גבינה

מתקשרים לחסדי ינון < תורמים את שווי המוצר: לחם חלב וגבינה < המשפחה הנזקקת תקבל קופון לקניית לחם חלב וגבינה בשווי 1 ש"ח בלבד!

לתרומות: "חסדי ינון" 03-6182992

ארגון חסדי ינון עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות! 03-6182992

המשך מטעמים לשולחן

לבסוף קם רשב"י ואמר כי הוא מלומד בנסים ולכן עליו לנסוע. נסע רשב"י והגיע לחופה של רומי, והנה מופיע למולו שד, הנקרא בן תמליון. "שלום עליכם", אומר לו השד, "נשלחתי לעזור לך לבטל את הגזרה, מה עלי לעשות?". כל אחד אחר היה שמח, ברוך ה'! הגיעה הישועה! משמים שלחו שד, והשדים הלא יודעים לעבוד היטב! אך רשב"י פרץ בבכי: "שפחה של בית אבא, הגר, כשברחה למדבר, באו אליה מלאכים, ואלי שלחו שד?... ומכל מקום, יבוא הנס". הקשה על כך רבי נסים קרליץ שליט"א: מפני מה בכה רשב"י? וכי אכפת לו מהיכן תבוא הישועה? לכאורה, עליו להסתפק בהבטחה על הנס שעתיד לבוא עליו, ולהודות על כך לה'. ותרץ, כי הסיבה לבכי שבכה רשב"י לא היתה בשל הצורה שבה נעשה הנס, אלא מפני שכל יהודי ויהודי צריך להציב לנגד עיניו את השאלה: מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי; אברהם, יצחק ויעקב? כל חייו עמל רשב"י על עצמו, וסבור היה שכבר עלה בידו להגיע להשגים גדולים, ופתאום מתברר לו שאפילו שפחת בית אבא, הגר, זכתה להיות בדרגה גבוהה יותר ממנו ועל כך הוא בכה. הנס יתרחש ועם ישראל ינצל, ידע רשב"י, אבל מה יהיה עלי? אני עצמי עוד לא הגעתי למעשה אבותי. לבסוף, אכן, ארע נס, אותו שד נכנס בתוך בת הקיסר, והיא החלה לצעוק: "איפה רשב"י? איפה רשב"י? טובי הרופאים לא יכלו לה, עד שהזעיקו את רשב"י, ואותה בת שבה לחיות כאחת האדם. אביה ששמח על כך ביותר הציע לו כתגמול על כך לקחת דבר מה מבית גנזיו, רשב"י מצא את כתב הגזרה, קרעו לפסות נייר קטנות, והגזרה התבטלה. הנה כי כן, רבי שמעון בר יוחאי, אשר עמד בעצמו בדרגה גבוהה ביותר ובמעלה עצומה, חש משום עדינות נפשו ומשום היותו נסיך אמיתי, שיש לו עוד מטרות גבוהות יותר לשאוף אליהן, ותבע מעצמו: מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי... כי נסיך אמיתי חש בכל פגם קל ודורש מעצמו שלמות אמיתית בכל ענין, כשהוא אינו מתפשר על פחות מן הטוב ביותר!

ומתוק האור

הפרשה המצויירת

לפרסום, לחקדשה, ניתן לשלוח לפקס: 077-2182992 או לטלפון: 03-6182992. הארות וזעירות יתקבלו בברכה...

לניו רבקה בת אולגה זימבול שתחי', נח בן טראקי, יסמיה בת מסעודה, יחושוע בן עזיה, רחל בת פליה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582